II Книга Самуїла 17

Дві поради Авесаломові 1-14; розвідка Хушая і перехід Давида через Йордан 15-29

1 І каже Ахітофел до Авесалома: “Давай, я виберу собі дванадцять тисяч чоловік і пущусь цієї ж ночі за Давидом.

2 Нападу я на нього, саме як він стомлений і знесилений, налякаю його, так що увесь народ, що з ним, утече, а я тоді вб'ю царя самого.

3 І приведу до тебе ввесь народ, як ото приводять наречену до свого чоловіка. Ти бо шукаєш лише життя однієї людини, і ввесь народ буде в мирі.”

4 Сподобалось це слово Авесаломові й усім старшим ізраїльським.

5 Та Авесалом звелів: “Покличте також Хушая аркія, нехай почуємо, що він скаже.”

6 І прийшов Хушай до Авесалома, а Авесалом каже йому: “Ось так пораяв Ахітофел; Чи маємо виконати його думку? Якщо ж ні, говори ти!”

7 Хушай же відказує Авесаломові: “Цим разом Ахітофелева порада недобра.”

8 І сказав Хушай: “Ти знаєш твого батька та його людей, що вони відважні вояки, і вони роздратовані, як ведмедиця в полі, в якої забрано ведмедят. До того ж батько твій досвідчений вояк і не спатиме вночі з людьми.

9 Тепер він переховується в якійсь печері, або в якімсь іншім місці. І коли на самім початку упаде хтось із твоїх, то інші, довідавшись про це, скажуть: прибічники Авесалома зазнали поразки.

10 А тоді навіть найхоробріший, що серце в нього левине, злякається, бо ввесь Ізраїль знає, що твій батько лицар, а ті, хто з ним, люди відважні.

11 Тож раджу: нехай увесь Ізраїль від Дану до Версавії збереться коло тебе, як пісок на березі моря, і ти сам виступиш посеред них.

12 Ми доберемось до нього, де б він не був, нападемо на нього, як падає роса на землю; не залишимо ні його самого, ні жадного з людей, що з ним.

13 Коли ж він сховається в якімсь місті, то ввесь Ізраїль принесе на те місто мотуззя, й ми стягнемо його у долину, так що не зостанеться там і каменя.”

14 Авесалом і ввесь Ізраїль кажуть: “Рада Хушая аркія краща за Ахітофелеву раду.” Так ось Господь призначив знищити влучну Ахітофелеву пораду, бо Господь хотів навести на Авесалома нещастя.

15 І сповістив Хушай священиків Цадока й Евіятара: “Так і так пораяв Ахітофел Авесалома й старших ізраїльських, а я пораяв так і так.

16 Тож пошліть мерщій та сповістіть Давида: Не ночуй цієї ночі на бродах, що в пустині, а

неодмінно переходь, щоб не загинути цареві з усім народом, що при нім.”
17 Йонатан та Ахімац стояли в Ен-Рогелі. І приходила служниця та приносила їм вістки, а вони йшли та сповіщали царя Давида, бо самі не могли показатись у місті.
18 Але якийсь хлопчина запримітив їх і звістив Авесалома. Тоді вони обидва чимдуж побігли звідти й увійшли в хату одного чоловіка з Бахуріму: а була в нього на подвір'ї ритва, вони й повлазили туди.
19 Жінка ж узяла та й розстелила накривало над ритвою та насипала на нього опиханого зерна, так що нічого не можна було запримітити.
20 Увійшли Авесаломові слуги в хату до жінки та й питають: “Де Ахімац із Йонатаном?” Жінка ж відповіла їм: “Перебрели через річку.” Шукали вони, та й, не знайшовши, повернулись у Єрусалим.
21 Коли відійшли, ті повилазили з ритви й пішли повідомити царя Давида. Вони сказали Давидові: “Уставайте і швидко переходьте воду, бо так і так пораяв Ахітофел проти вас.”
22 Устав Давид з усім народом, що був при ньому, та й перейшли Йордан, так що до досвітку не зоставсь ніхто, хто б не перейшов Йордан.
23 Побачивши Ахітофея, що його пораду занедбано, осідлав осла та й устав і відійшов додому у своє місто; розпорядивсь він щодо свого дому - і повісився. Так умер він, і поховали його в його батьківському гробі.
24 Давид прибув до Махнаїму, коли Авесалом перейшов Йордан і ввесь Ізраїль з ним.
25 На чолі війська поставив Авесалом Амаса замість Йоава. Був Амас сином чоловіка на ім'я Їтро, ізмаїльтянина, що ввійшов був до Авігайли, Нахашевої дочки, сестри Церуї, Йоавової матері.
26 Отаборивсь Ізраїль і Авесалом у Гілеал-країні.
27 Коли ж Давид прибув у Махнаїм, Шові, Нахаша син з Рабби Аммонської, Махір, Аммієла син з Лодевару, та Барзіллай, гілеадянин з Рогліму, принесли:
28 постелі й накривала, миски, глиняний посуд, пшениці, ячменю, муки, праженого зерна, квасолі, сочевиці,
29 меду, масла, овець і коров'ячого сиру - Давидові й людям, що були з ним, щоб мали що їсти, бо думали собі: люди ці голодні, зморені й стомлені спрагою в пустині.